

РЕШЕНИЕ

№ 1309

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав,
в публично заседание на 13.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **9601** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на А. Т. Т. от [населено място], подадена чрез адв. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1749/23-4332-004942/24.09.2023 г., издадена от Д. Г. А. – мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В жалбата се правят оплаквания за незаконосъобразност на обжалваната ПАМ доколкото при издаването ѝ не са спазени административно производствените правила. Сочи, че при наличие на изследване на кръвна проба установените стойности са определящи, поради което органът е следвало да вземе предвид резултатът от изследването преди да пристъпи към издаване на акта. С тези доводи се иска отмяна на оспорения акт, както и присъждане на разноски.

Ответникът - Д. Г. А. – мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР – не се явява, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за прилагане на ПАМ № 1749/23-4332-004942/24.09.2023 г. /л. 36/, издадена от Д. Г. А. – мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна

полиция“ при СДВР, на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на СУМПС №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18, на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) и чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП. Като фактическо основание за издаване на заповедта е посочено обстоятелството, че е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер.ГА № 1041878 от 24.09.2023 г. /л. 35/ от Е. В. на длъжност мл. автоконтрольор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ –СДВР, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП – управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози. В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 24.09.2023 г. в 03:47 ч. на МПС – М. ЦЛА, управлявано от Ад. Т., в [населено място] по [улица]с посока на движение от ул. Ген. А. Н. към бул. Л. П. и при порверка пред бл. 916 в 03:52 е установено с техническо средство D. test – 5000 с фабричен номер ARMM 0017 проба номер 074, че водачът е употребил кокаин. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 0176777 за ВМА [населено място] и седем броя стикери с № А068596 , като е уведомен за започване на ПАМ.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, а в оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка. Като доказателства по делото е представена административната преписка, в това число и заповеди за компетентност на органа издал заповедта. С писмо от 13.02.2024 г. по делото е представен заверен препис от резултати от съдебна химико-токсикологична експертиза /л. 80,81/, от която се констатира, че от извършените изследвания на предоставените биологични проби от А. Т. не се установява наличие на наркотични вещества и психоактивни медикаменти. При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването ѝ – чл.171, т. 1, б. “б“ от ЗДвП. Същата съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Според тази разпоредба, в приложимата ѝ редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с

медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорващата, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 172, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – водачът управлява ППС след употреба на наркотични вещества или техните аналози.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган и не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В нея е посочено, че се издава въз основа на АУАН, като са описани и установените с акта обстоятелства. В текста на акта фигурира позоваване на фактическо обстоятелство, съставляващо едновременно с това и възприетото от органа при произнасянето му материалноправно основание за прилагане на принудителната административна мярка. С оглед на това същата е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения АУАН. Не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосновават извод за незаконосъобразност на административния акт. Съдът не намира и никакви разминавания в съставения АУАН и в изложените в ЗППАМ мотиви. С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон.

За да е материално законосъобразна заповедта е необходимо по делото органът да е доказал фактическия състав на разпоредбата и да е налице някоя от четирите хипотези - 1) управление на моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установено с техническо средство или медицинско изследване; 2) управление под въздействието на наркотични вещества, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест; 3) отказ да бъде проверен с техническо средство; 4) отказ да даде кръв за медицинско изследване. Като по – същественото тук е, че при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 от ЗДвП, установените стойности са определящи.

От доказателствата по делото следва, че на жалбоподателката е извършена проверка с тест, който е отчел употреба на кокаин, като този резултат е оспорен и е издаден талон за изследване. Изследване е извършено.

От жалбоподателката е взета биологична проба и е изпратена за извършване на съдебно - химикотоксикологична експертиза възложена на основание Постановление

за назначаване на експертиза от 25.09.2023 г. по 3384 ЗМК 1418/2023 г. по описа на 09 РУ – СДВР.

Съгласно чл. 3а, т. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

От представената по делото химико-токсикологична експертиза е видно, че не е установено присъствие на наркотични вещества – кокаин, т.е. употребата им не е доказана и констатациите в АУАН са оборени, поради което от страна на оспорващата не е осъществена посочената в акта хипотеза на чл. 171, ал. 1, т. б. "б" от ЗДвП, представляваща предпоставка за временно отнемане на свидетелството за управление на МПС. Оспорваната заповед е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена в условията на чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на делото в полза на жалбоподателката следва да се присъдят разноски в размер на 810 лева, от които 10 лева – внесена държавна такса за образуване на съдебно производство и 800 лева, платено в брой адвокатско възнаграждение. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар, тъй като същият е под минимума предвиден в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1749/23-4332-004942/24.09.2023 г., издадена от Д. Г. А. – мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Т. Т. с ЕГН - [ЕГН], разноски по делото в размер на 810 /осемстотин и десет/ лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: